

Hafburd konge og Sivard konge

Hafburd konge og Sivard konge
de yppede dennem en kiv
alt om hin stolte Signelille,
hun var så væn en viv.

*Hvad heller om I vinder mig
eller en så væn en mø.*

2. Hafburd vågner om midnat,
fortæller han sine drømme,
vågen lå hans kære moder,
hun gav det så nøje i gemme.

3. ”Jeg drømte, jeg var i Himmerig
udi så fager en by;
jeg havde stolt Signelille udi min arm,
vi faldt igennem en sky.”

4. ”Det, du var i Himmerig,
det buder, du vinder den mø;
det, du faldt igennem en sky:
for hende skal du dø.”

5. ”Var det mig til lykke lagt,
at jeg måtte vinde den mø,
så lidet ville jeg det vurde,
at jeg skulle for hende dø.”

6. Hafbur lader sig vokse hår
og jomfruklæder skære;
så red han til kong Sivards gård,
at sømme ville han lære.

7. Midt udi den borgergård
der aksler han sit skind,
så går han i bure
for stolten Signelille ind.

8. Det var Hafburd, kongens søn,
han ind ad døren tren,
alle de, derinde vare,
de stode hannem op igen.

9. ”Hil sidde I, stolten Signelille,
med møer og høviske kvinde;
Hafburd haver mig til Eder sendt,
om I vil mig sløjder kende.”

10. ”Hvad jeg kan gøre for Hafburds skyld,
det gør jeg jo so gerne;
I skulle æde af fad med mig
og sove hos min terne.”

11. ”Jeg har ædet med kongebørn
og sovet i deres arm;
skal jeg gå med din terne i seng,
da dør jeg af den harm.”

12. ”Hør I det, min skønne jomfru,
I bære derfor ikke kvide,
I skal æde med mig af fad
og sove ved min side.”

13. ”Hvad jeg kan gøre for Hafburds skyld,
det gør jeg med godt skel;
I skulle æde med af fad med mig
og sove hos mig selv.”

14. Alle da sade de stolte jomfruer
og syede hver, som de kunne,
foruden Hafburd, kongens søn,
han ridser de djur i lunde.

15. Han skrev både hjort og hind,
som de i skoven runde;
efter syed stolten Signelille
det bedste, som hun kunne.

16. Alle da sade de skønne jomfruer
og syed' det bedste, de kunne,
foruden Hafburd, kongens søn,
han legte med nålen i munde.

17. Alle da sade de skønne jomfruer
og syed' den silkesøm,
foruden den forbandede terne,
hun gav det så nøje i gemme.

18. Det da meldte den tjenestemø,
hun havde så ond en tunge:
"Jeg så aldrig nogen skønne jomfru,
der mindre sløjder kunne."

19. "Hun syer ikke så liden en søm,
hun leger med nålen i munde,
hun får aldrig så stor en skål,
hun drikker den jo til bunde."

20. "Aldrig så jeg nogen skønne jomfru,
der havde to hænder som stål;
og aldrig så jeg så djærve øjne
under nogen skøn jomfrues brå."

21. "Sid og ti, du arge terne,
og skøt du intet om mig;
hvad jeg vender øjnene hid eller did,
jeg vender dem aldrig til dig."

22. Han ridser hjort, han ridser hind,
han ridser vilden rå;
så drev han den dag til ende,
til mørke nat kom på.

23. Han skrev roser, og han skrev liljer
og vilden fugl på kviste;
de andre jomfruer undres derpå,
så nødig de hannem miste.

24. Alle da sade de skønne jomfruer
og syed ad natten så længe;
op stod stolten Signelille,
hun lyster at gå til senge.

25. Først drog stolten Signelille
over den højloftsbro;
efter fulgte Hafburd, kongens søn,
så hjertelig han lo.

26. Lyset blev slukt, og ternen gik ud,
de tænkte, de vare alene;
Hafburd tager af sin kåbe blå,
hans brynje begynder at skinne.

27. Det var Hafburd, kongens søn,
satte sig i sengen ned;
det vil jeg for sanden sige,
hans brynje skinned derved.

28. Hun lagde sine hænder på Hafburds bryst,
udaf stor hjertens værk:
"Aldrig så jeg nogen skønne jomfru,
der havde så grov en særk."

29. Hun lagde sine hænder på Hafburds bryst,
udaf stor hjertens hue:
"Hvi ere ikke brysterne på Eder voksen
som på en anden jomfrue?"

30. "Det e skik i min faders gård,
at jomfruer ride til tinge;
thi ere ikke brysterne på mig voksne
udaf de brynjeringe."

31. "I sige mig, stolten Signelille,
mens vi ere ene to:
Er der nogen i verden til,
som dig står huen på?"

32. "Der er slet ingen i verden til,
som mig stander huen på,
foruden Hafburd kongens søn,
og ham kan jeg ikke få."

33. "Foruden Hafburd, kongens søn,
jeg aldrig med øjne så;
det volder alt hans gode rygte,
han rider til tinge og fra."

34. "Er det Hafburd, kongens søn,
I haver i hjertet så kær,
så vender Eder hid, allerkæreste min,
han ligger Eder alt så nær."

35. "Er i Hafburd, kongens søn,
hvi ville I mig så skænde;
hvi red I ej i min faders gård
med høg på højre hælde?"

36. "Hør I, Hafburd, kongens søn,
hvi ville I mig så svige;
hvi red I ej i min faders gård
og bad om mig tillige?"

37. "Jeg var i din faders gård
alt både med høg og hund;
din fader gav mig hånlike ord,
han spotted mig mangenlund."

38. "I tie kvær, Hafburd, kongens søn,
I siger ikke så;
vågen ligger min terne,
og lyder hun derpå."

39. "Hør I, Hafburd, kongens søn,
I vogte så vel eders liv;
fornemmer det min tjenestekvind,
hun ypper så ond en kiv."

40. "Hør I, stolten Signelille,
jeg ræddes ikke den færd;
foroven ved mit hoved
der hænger mit gode sværd."

41. Foroven ved mit hoved
der hænger mit sværd af guld;
forneden ved mine fødder
der ligger min brynje duld."

42. Sammen lå de kongebørn,
mente de vare ene to;
ude da stod den arge terne,
og lydte hun derpå.

43. Skam så få den arge terne,
fandt på så ondt et råd;
stjal hun bort hans gode sværd
og så hans brynje blå.

44. Stjal hun bort hans gode sværd,
dertil hans brynje blå;
så går hun i højeloft,
hvor Sivard konning lå.

45. "I vågne op, Sivard konge,
I sove nu alt for længe;
nu er Hafburd, kongens søn,
med Eders datter i senge."

46. "Stat og ti, du arge terne,
og lyv du ikke på hende;
i morgen, førend sol nedgår,
da skal jeg lade dig brænde."

47. ”Hør I, Sivard konge,
og ville I mig ikke tro,
se her have jeg hans gode sværd,
dertil hans brynje blå.”

48. Det var Sivard konge,
lod råbe over al den gård:
”Vel op, alle mine gode hofmænd,
her er en fjende så hård.”

49. ”Vel op, alle mine gode hofmænd,
I drage på brynje uden fals;
I stride mod Hafburd, kongens søn,
han er så hård en hals.”

50. De stødte på døren, de gave godt bulder
de stødte med glavind og spjud:
”Du stat op, Hafburd, kongens søn,
du kom til os herud.”

51. Det var Hadburd, kongens søn,
sig om i sengen så,
da var borte hans gode sværd,
dertil hans brynje blå.

52. ”Nu er borte hans brynje
og så mit gode sværd;
så mænd ved stolten Signelille,
her blivere fuld ond en færd.”

53. Det var Hafburd, kongens søn,
han varde sig som en mand,
han varde sig så længe,
som fjælen i sengen vand.

54. Somme han monne med hænder slå,
og somme med fødder støde;
tredive af de kongens mænd
for Signelilles bur lå døde.

55. Toge de Hafburd, kongens søn,
de lagde ham jernlænker på;
han slog dem så lettelig sønder,
som de vare gjorte af strå.

56. Skam så få den forbandede terne,
fandt på så godt et råd:
”I får ikke Hafburd bunden i dag
uden med stolt Signelilles hår.”

57. ”I tage et hår af Signelilles hoved,
I binde om Hafburds hænder;
før da brister hans hjerte,
end han det slider sønder.”

58. De toge et hår af Signelilles hoved
de bandt om Hafburds hænder;
så havde han hende i hjerte kær,
han sled det ikke sønder.

59. ”Hør I, stolten Signelille,
I lade godvilje kende:
Først I ser mig hænge i gren,
I lader Eders bure brænde.”

60. Meldte det Hafburd, kongens søn,
da han den galge så:
”I hænge først op min kåbe,
I lade mig se derpå!”

61. Det var Hafburd, kongens søn,
for han ville elskoven friste:
”I hænge nu op min kåbe,
lader den for vejret vriste.”

62. Stolt Signelille stander i bure,
hun ser den kåbe hænge;
lagde hun ild i bure sin
sig selver inde at brænde.

63. Det var stilten Signelille,
stak ild på tag og rør;
så brændte hun sig inde
med alle sine møer.

64. Længe stod Hafburd, kongens søn,
sagde han ville verden skue,
til han så stolten Signelilles bur
at stande i lysen lue.

65. ”I tage nu ned min kåbe rød,
lader hende på jorden ligge;
havde jeg hundrede liv for et,
jeg ville dem ikke tigge.”

66. Meldte det Sivard konning,
han holdt ikke langt derfra:
”Hveden er dette brændende bål,
den store røg driver af?”

67. Dertil svared den liden smådreng,
så såre hans øjne monne rinde:
”Det er stolten Signelille,
hun lader godviljen kende.”

68. ”Somme I løber til buret,
I lader ej Signelille brænde,
og somme I løbe til galgen,
I lader ikke Hafburd hænge.”

69. Da de kom til buret,
da var den jomfru brændt,
og da de kom til galgen,
da var den herre hængt.

70. Da de kom til buret,
da var hun brændt til glød,
og da de kom til galgen,
da var den herre død.

71. ”Havde jeg vidst det før som nu,
at elskov havde været så stærk,
jeg skulle ej skilt de unge to ad
for hele Dannemark.”

72. Hafburd var hængt, stolt Signelille
brændt,
det var så et ynkeligt et mord;
så tog de den forbandede terne,
de satte hende levende i jord.